

»Tjóvar, lík og falar kvinnur«

Triggir farsuleikir í Sjonleikarhúsinum

Vitjar tú í grannalondum, ella leitar longur burtur, og talan kemur inná sjónleik, og tú fregnast eftir, hvat fólk vilja mæla tær til at siggja, kanst tú vera visur í, at eitt av svarunum verður: »Dario Fo« — um so er, at leikur eftir hann, tá verður framfórdur har tú ert staddur. Og lagið skuldi verið, um so ikki var. »Dario Fo« verður í dag fórdur fram um alla Europa. Leikhússtjórar kappast eftir at seta hann upp á leikvøllum sínum.

Og hví? — Helst tí at farsur hansara eru tað ið hóskar og samtykkir best við tíðina vit

liva í. Men tað logna er, at Dario Fo hevur ikki skapt nakra »ismu«. Leikevni hansara eru, eins og klassikararnir — universel. Hann er við einum nútíðar orði — engageraður í samtidini, og fýrir fyrri at seta hana fram so láturverða, sum hon mangan í veruleikanum er. Ikki speirekandi, men á sama hátt sum hin góði klovnurin, sum tú flennur at, men við hvørt verður í villareidi av, um tú skal flenna ella gráta at. Nýta vit eitt sindur av umhugsan, eru vit kanska innast inni samd við Dario Fo, at mangt av tí vit dagliga taka í brúna-

siður álvarsemi, í grundini er ein láturvekjandi keipumynd av tilveranini.

Samuel Beckett, sum nú um dagarnar fekk Nobelvirðislønina í bókmentum, er ikki ókendur í Føroyum. Fyri fimm árum síðani varð sjónleikur hansara »Bíða eftir Godot« sýndur í Sjonleikarhúsinum.

Beckett myndaði livsuppfatan og støðu menniskjans ikki sørt moralistiskt og álvarsamt, hóast høvuðsleikararnir báðir vóru klovnar, — soleiðis sum ein klárskygdur intellektuellur, ið hevði tveir heimsbardagar á baki og atombombuna yvir høvðinum, mátti siggja tilveruna, sum ein absurditet.

Ein sjey ár ligga ímillum Godot og fyrstu leikir Fo's. Frá tí at Beckett uppfataði heimin absurðan, og Fo sum eina farsu. Eins og teir báðir samtidarmenninir innan filmslistina Carl Th. Dreyer og Charles Chaplin. Felagsskapurin millum Dreyer og Beckett er ikki heilt beinur, men kann næstan ikki verða beinraknari viðvíkjandi Chaplin og Fo.

Røddir hava verið frammi,

um at lata Chaplin Nobelvirðislønina, og kanska hon ein góðan dag fer at standa Dario Fo í bði, — tá hann verður nóg gamal. Bert kann kanska vera eitt ivamál, um hann hevði tik-ið av.

Men tað vónar Sjonleikarhúsið, at fólk, bæði ung og gomul, fara at gera, nú »Tjóvar, lík og falar kvinnur« í næstum standa teimum í bði.

Her er bæði heitt og gott

siga Jákup og Hergarð, skúlanæmingar í Havn, sum í løtuni eru úti í praktikki. Hetta er triðja ferðin teir eru í praktikki, og eru teir hesa ferð

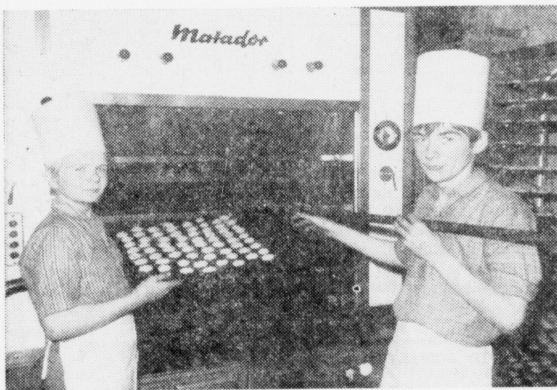
komnir í Kókubúðina, har teimum dárar sera væl. Vft hava verið og hitt teir báðar og spyrja fyrst Hergarð um hann fer at velja sær at vera bakari

sum livsstarv. Tað ivast hann eitt sindur í, men er skjótur at at skjóta inn, at hann heldur vil vera bakari enn timburmaður. Hetta hevur hann eisini roynt í praktikki. Tað var alt ov kalt, at vera bakari er nógv lettari arbeiði — og heitari.

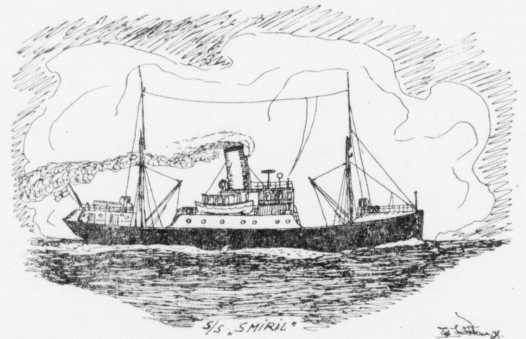
Jákup er av somu áskoðan. Hann hevur eisini roynt timburarbeiði áður, og tekur hann eisini bakaraarbeiðið fram um hitt.

Næstu ferð teir fara út í praktikk, vóna teir báðir at sleppa við onkrum báti, um tað verður livsstarv mitt, kemur sjóverkið at avgera, sigur Jákup.

Spurdir um, hvat teimum dáma at vera úti í praktikki, heldur enn at sita á skúlabonki, eru teir báðir samdir um at hetta er ein frálíkur tåttur, sum skúlin hevur tikið upp, soleiðis at næmingur fær eina hylling á, hvat honum líkar best at kjósa sær sum livsstarv.

Báðir vóru teir samdir um at teir heldur vildu vera bakarar enn timburmenn.

Gamli Smiril til sølu

Landsstýrið hevur boðið ur og uttan navigeringstól og »Gamla Smiril« út til sølu. annað leyst og fast umborð eft-Skipið verður selt sum tað liggir nærri avtalu við landsstýrið.

Nýtt felag er stovnað

Á fundi sunnudagin varð í Havn stovnað felag, ið nevnist SAMSOS, og hvørs endamál — í stuttum er — at bera sakligan kunnleika um lond við sosialistiskari stjórn.

Fyrsta sum nevndin fer at gera, eftir at hava skipað seg,

verður at fáa samband við líknandi feløg í grannalondum okkara.

I nevnd felagsins komu annars Eyðun Johannesen, Hans Holm, Marjun Horsdal, Hans Andr. Joensen og Hanna við Høgadalás.

Daniel, ikki í, men med løveku(g)len

Djórallivið føroyska verður alt rikari, sum tíðin liður, umframt gomul kær djórasløg av tí heldur styggara slagnum, tulipan-ær to undantiknar, hava vit í fólkabúna, úlvar, titlingar o. s. fr. Ja, tað er ikki sørt fyrri, at ikki onkur elefantur sløðist ímillum eisini. Men við fráhaldsmönnum kunnu vit siga, at hesir, mótvegis flótandi rasufeløgum teirra, eru so gott sum óskaðiligar.

Verri er, og tað viðkemur frá sum tilhaldsmönnum, at ljón eru komin til landa.

Nú vita vit øll, ella áttu at vita, ikki fyrri tí, nú eru menn komnir eftir, at tað er lygn, men nok um tað. Tá ið ljón gerast gomul og tannleys, og sum vera man, tað verða vit øll, um vit liva so leingi — sjálvandi, so orka tey ikki at leita upp »byttetu«, sum til verður tikið í Tarzan-bókunum, sum sjálvandi eingin av okkum hevur lisið, vit eru hóast alt mentaði, men ha, ha, av óvart, hevur ein onkuntíð skeitt niður í slikar bókur, ið sløðast inni hjá vissum fólki, uttan at vit tó sipa til nakran ávisan.

Eg tvætti, hvar kom eg frá, jú hesi ljón, ið ikki á nátturligan

hátt, eru før at matbjarga sær, leggjast á fólk, og hava tey fyrst fingið smakkin, vilja tey ikki hava annað enn fólkakotelettir.

Hetta slagðið av ljónum, er tað vit á Safari-máli nevna

VIKAN

»maneaters«, og safari er júst tað eg vildi siga nokur orð um.

Sum lið í ferðamanna-reklamuni, hevði tað verið óført, at kunna bjóða fólki henda vegin á safari.

Á Streymoynni er longu væl

til av ljónum, í Eysturoynda eru tey komin, og væntast kann at Borðoyggin skjótt fær sína kolóni.

Haruskjuttarir og aðrir sadistar vilja fáa jóladagar í yvirfórdum týðningi væl at merkja. jóladag eru øll ljón friðaði, aðrir meira humanir safaristar, kunnu við myndatöli, fáa eins væl burtur úr ferðini, umframt at nokur ljón verða eftir sum saman við úlvaungum — í stuttum brókum — Nólsoyabuksur kallaðar — á grekarismessu ganga skruðgongu, syngjandi: »Tjaldur ver væl komið«.

Snoppríkkur.